

Sygnatura akt II AKa 317/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2018 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Stanisław Rączkowski

Sędziowie: SSA Barbara Krameris

SSO del. do SA Mariusz Wiązek (spr.)

Protokolant: Paulina Pańczyk

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Wiesława Bilskiego

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2018 r.

sprawy M. M.

oskarżonego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. i art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 9 lipca 2018 r. sygn. akt III K 31/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. 600 zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego przed sądem odwoławczym oraz 138 zł tytułem zwrotu VAT;

III. zwalnia oskarżonego od zwrotu wydatków wyłożonych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym, zaliczając te wydatki na rachunek Skarbu Państwa oraz zwalnia oskarżonego od opłaty za drugą instancję.

UZASADNIENIE

M. M. został oskarżony o to, że :

I. w dniu 10 kwietnia 2017 r. w miejscowości W. (...) gm. P., działając w zamiarze pozbawienia życia L. P., ugodził go nożem w okolice tułowia, powodując u pokrzywdzonego ranę kłutą tułowia penetrującą przez jamę opłucnową do jamy brzusznej z następowym uszkodzeniem śledziony, wymagającą usunięcia śledziony, czym spowodował u niego chorobę realnie zagrażającą życiu, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na udzieloną pokrzywdzonemu pomoc lekarską,

tj. o przest. z art. 13 § 1 k. k. w zw. z art. 148 § 1 k. k. i art. 156 § 1 pkt 2 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k.,

II. w dniu 10 kwietnia 2017 r. w miejscowości W. (...) gm. P., działając w zamiarze pozbawienia życia J. P., ugodził go nożem w okolice tułowia oraz głowy, powodując u pokrzywdzonego ranę kłutą tułowia penetrującą przez jamę opłucnową do jamy brzusznej z następowym uszkodzeniem śledziony, wymagającą usunięcia śledziony, czym spowodował u niego chorobę realnie zagrażającą życiu, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął ze względu na udzieloną pokrzywdzonemu pomoc lekarską,

tj. o przest. z art. 13 § 1 k. k. w zw. z art. 148 § 1 k. k. i art. 156 § 1 pkt 2 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k.,

III. w dniu 18 marca 2017 r. w miejscowości P. przy ul. (...), działając w związku z rozbojem, w zamiarze zaboru mienia oraz godząc i przewidując możliwość pozbawienia życia J. C., użył przemocy uderzając pokrzywdzoną dwukrotnie niebezpiecznym narzędziem w postaci młotka w głowę, bił ją w głowę ręką a następnie dusił jej szyję rękami, powodując obrażenia w postaci rany tłuczonej okolicy ciemieniowej, otarcie naskórka okolicy skroniowej, prawego policzka, podbiegnięć krwawych obu powiek lewego oka, warg oraz prawego i lewego podudzia, które naruszyły czynności zarządów jej ciała na czas poniżej 7 dni, po czym po odparciu jego ataku przez pokrzywdzoną zabrał na szkodę jej oraz jej męża Z. C. portmonetkę wraz z pieniędzmi w kwocie 100 zł.,

tj. o przest. z art. 13 § 1 k. k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k. k. i art. 280 § 2 k. k. i art. 157 § 2 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k.,

IV. na przełomie marca i kwietnia 2017 r. w miejscowości W. (...), gm. P., po uprzednim wyważeniu drzwi wejściowych, usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia mienia znajdującego się wewnątrz mieszkania, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż w mieszkaniu brak było przedmiotów nadających się do kradzieży, czym działał na szkodę J. P.,

tj. o czyn z art. 13 § 2 k. k. w zw. z art. 279 § 1 k. k.,

V. w dniu 8 kwietnia 2017 r. w miejscowości W. (...) gm. P., włamał się poprzez siłowe wyważenie drzwi wejściowych do mieszkania, z którego zabrał w celu przywłaszczenia żywność a w tym w postaci konserw tyrolskich, piersi z kaczki, kiełbasy, lodów, makaronów, 3 butelki wódki wyborowej o wart. 150 zł , lornetki o wartości 100 zł , noża kuchennego o wartości 20 zł na szkodę L. pasiecznego ora monet okolicznościowych o nominale 2 zł w ilości około 80 sztuk na szkodę J. P.

tj. o przest. z art. 279 § 1 k. k.,

VI. w okresie od 10 maja 2017 r. do 30 kwietnia 2017 r. w miejscowości W. (...) gm. P. dokonał włamania poprzez siłowe wyważenie okna od strony ogrodu a następnie dostał się do jego wnętrza, skąd zabierał w celu przywłaszczenia kilkukrotnie żywność o nieustalonej wartości , czym działał na szkodę L. P.

tj. o przest. z art. 279 § 1 k. k. w zw. z art. 12 k. k.,

VII. w kwietniu 2017 r. w miejscowości W. (...), gm. P., dokonał włamania do mieszkania poprzez siłowe wyważenie drzwi wejściowych a następnie zabrał w celu przywłaszczenia dwóch bluz koloru czarnego i szarego marki A. o wartości 50 zł. każda, torby podróżnej o wartości 30 zł., kurtki o wartości 50 zł. torby podróżnej o wartości 20 zł., dwóch par spodni dżinsowych o wartości 20 zł. każda, golarki R. o wartości 20 zł., latarki czołowej o wartości 30 zł., 3 telefonów komórkowych o łącznej wartości 15 zł., - tj. mienia o łącznej wartości 377 zł. na szkodę G. P.

tj. o przest. z art. 279 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 9 lipca 2018 r., sygn.. akt: III K 31/18 orzekł:

I.uznał oskarżonego M. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, przy czym ustalił, że oskarżony działał w zamiarze ewentualnym, godząc się i przewidując możliwość pozbawienia życia L. P., tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności;

II.uznał oskarżonego M. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, przy czym ustalił, że oskarżony działał w zamiarze ewentualnym, godząc się i przewidując możliwość pozbawienia życia J. P., tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) lat pozbawienia wolności;

III.uznał oskarżonego M. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. i art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności;

IV.uznał oskarżonego M. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

V.uznał oskarżonego M. M. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach V i VII części wstępnej wyroku, tj. przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu kary po 1 (jednym) roku pozbawienia wolności;

VI.uznał oskarżonego M. M. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku, tj. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VII.na podstawie art. 85 § 1 – 3 k.k. i art. 86 k.k. § 1 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu M. M. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 18 (osiemnastu) lat pozbawienia wolności;

VIII.na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego M. M. nawiązki na rzecz pokrzywdzonych:

a) J. P. i L. P. w kwotach po 30.000 (trzydzieści) tysięcy złotych;

b) J. C. w kwocie 10.000 (dziesięciu tysięcy) złotych;

IX.na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 01 czerwca 2017r., godz. 16:30 do dnia 10 lipca 2017r., godz. 16:30 oraz od dnia 06 stycznia 2018r., godz. 16:30 do dnia 09 lipca 2018r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

X.zasądził na rzecz adw. M. K. kwotę 2.656,80 złotych (w tym vat) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony, udzielonej oskarżonemu z urzędu;

XI.na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu, w tym od opłaty, kosztami tymi obciążył Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniosła obrończyni oskarżonego, zarzucając:

I. w odniesieniu do czynu z pkt I wyroku (tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.)

1. w oparciu o art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia, a to:

- uznanie, iż oskarżony działał w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia L. P., czego następstwem było niewłaściwe zastosowanie prawa materialnego, podczas gdy prawidłowa kwalifikacja czynu z pkt I przedmiotowego wyroku powinna zostać oparta na art. 156 § 1 pkt 2 k.k., gdyż wbrew poczynionym przez Sąd Okręgowy ustaleniom, oskarżony nie działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia L. P..

2. w oparciu o art. 438 pkt 4 – rażącą niewspółmierność kary, polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze lat 10, będącą konsekwencją błędu w ustaleniach faktycznych, w postaci dokonania błędnej kwalifikacji czynu oskarżonego.

II. w odniesieniu do czynu z pkt II wyroku (tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.).

1. w oparciu o art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia, a to:

- uznanie, iż oskarżony działał w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia J. P., czego następstwem było niewłaściwe zastosowanie prawa materialnego, podczas gdy prawidłowa kwalifikacja czynu z pkt II przedmiotowego wyroku powinna zostać oparta na art. 156 § 1 pkt 2 k.k., gdyż wbrew poczynionym przez Sąd Okręgowy ustaleniom, oskarżony nie działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia J. P..

2. w oparciu o art. 438 pkt 4 – rażącą niewspółmierność kary, polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze lat 10, będącą konsekwencją błędu w ustaleniach faktycznych, w postaci dokonania błędnej kwalifikacji czynu oskarżonego.

III. w odniesieniu do czynu z pkt III wyroku (tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k. i art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.):

1. w oparciu o art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych, przyjęty za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia, a to:

- uznanie, iż oskarżony działał w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia J. C., czego następstwem było niewłaściwe zastosowanie prawa materialnego, podczas gdy prawidłowa kwalifikacja czynu z pkt III przedmiotowego wyroku powinna zostać oparta na art. 280 § 2 k.k., gdyż wbrew poczynionym, przez Sąd Okręgowy ustaleniom, oskarżony nie działał w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia J. C..

2. w oparciu o art. 438 pkt 4 – rażącą niewspółmierność kary polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze lat 123, będącą konsekwencją błędu w ustaleniach faktycznych, w postaci dokonania błędnej kwalifikacji czynu oskarżonego.

Podnosząc powyższe zarzuty, apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1) wyeliminowanie z opisu przypisanemu oskarżonemu czynu z pkt I wyroku ustaleń, iż w zamiarze ewentualnym usiłował dokonać zabójstwa L. P., a co za tym idzie wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., a w konsekwencji zakwalifikowanie czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności.

2) wyeliminowanie z opisu przypisanemu oskarżonemu czynu z pkt II wyroku ustaleń, iż w zamiarze ewentualnym usiłował dokonać zabójstwa J. P., a co za tym idzie wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., a w konsekwencji zakwalifikowanie czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności.

3) wyeliminowanie z opisu przypisanemu oskarżonemu czynu z pkt III wyroku ustaleń, iż w zamiarze ewentualnym usiłował dokonać zabójstwa J. C., a co za tym idzie wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej czynu art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 pkt 2 k.k., a w konsekwencji zakwalifikowanie czynu z art. 280 § 2 k.k. i złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna, a zarzuty w niej zawarte stanowią wyłącznie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji, które to ustalenia zostały wyczerpująco i przekonująco uzasadnione w pisemnych motywach wyroku.

Stwierdzić należy, iż apelujący w żadnym stopniu nie podważa przebiegu krytycznych- ustalonych przez Sąd Okręgowy - zdarzeń. Apelujący podważa natomiast ustalony przez ten Sąd zamiar oskarżonego wywodząc, iż oskarżony M. M. winien odpowiadać jedynie za zaistniały u pokrzywdzonych skutek, gdyż oskarżony nie miał zamiaru nawet ewentualnego pozbawienia życia trojga pokrzywdzonych.

Ustalony przez Sąd orzekający przebieg zdarzeń - istotny w kontekście wniesionej apelacji - był następujący. Oskarżony M. M. w drobnych pracach pomagał odpłatnie J. C. zamieszkałej w P.. W dniu 18 marca 2017 roku pod pozorem naprawy deski do prasowania oskarżony poszedł na terenie posesji J. C. w miejsce gdzie nikogo nie było i zadał pokrzywdzonej cios młotkiem w głowę. Trafił ją w część ciemieniową czaszki. Na skutek uderzenia odpadł od młotka metalowy obuch. Kolejne uderzenie oskarżony zadał drewnianym trzonkiem, a po jego odrzuceniu pięścią. Gdy pokrzywdzona upadła M. M. nadal uderzał ją pięściami, a także dusił ją. Pokrzywdzona szamotała się, odpychała oskarżonego nogami. Oskarżony odbiegł od pokrzywdzonej i zabrał z jej mieszkania portmonetkę z kwotą 100 złotych. W marcu i kwietniu 2017 roku oskarżony dokonał kilku włamań na szkodę właścicieli posesji numer (...) w W.. Rozstrzygnięcia Sądu I instancji odnośnie tych włamań nie zostały zaskarżone przez obrońcę oskarżonego. W dniu 10 kwietnia 2017 roku współwłaściciele posesji numer (...) w W. bracia L. i J. P. przybyli do swojego budynku, by go zabezpieczyć przed kolejnymi włamaniami. W środku budynku był oskarżony M. M.. Obaj mężczyźni stanęli w drzwiach pomieszczenia gdzie był oskarżony, by uniemożliwić mu ucieczkę. Zamierzali zadzwonić po policję. M. M. podszedł do nich. Miał przy sobie 27 centymetrowy nóż. Uderzył nim w okolice brzucha L. P.. Idącego na pomoc bratu J. P. uderzył w okolice brzucha oraz w okolice głowy. Obaj bracia doznali ciężkich obrażeń ciała. Obaj przeżyli tylko dzięki pomocy pogotowia ratunkowego które wezwali. Z jednego jak i drugiego miejsca przestępstwa oskarżony zbiegł.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym zarzut apelacji, iż oskarżony nie działał w zamiarze ewentualnym zabójstwa jest zupełnie bezzasadnym. To prawda, że oskarżony dopuścił się napaści na pokrzywdzonych niejako przy okazji innych swoich bezprawnych zachowań. W przypadku ataku wobec J. C. dlatego, że zamierzał okraść pokrzywdzoną. Napaść na pokrzywdzoną był zaplanowanym przez oskarżonego środkiem do ograbienia pokrzywdzonej. Sąd orzekający zaakceptował pogląd wyrażony przez oskarżyciela, iż oskarżony działał w ewentualnym zamiarze zabójstwa J. C.. Uderzając pokrzywdzoną młotkiem w głowę godził się on i przewidywał, że pokrzywdzona może umrzeć. Jak wynika z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej tylko niewielkie przesunięcie miejsca uderzenia młotka mogło spowodować zgon napadniętej osoby. Ponowienie ataku przez oskarżonego wskazuje jednoznacznie na zamiar oskarżonego i potwierdza ustalenia sądu. Tylko szczęśliwy zbieg okoliczności i odpadnięcie po pierwszym uderzeniu obucha młotka spowodowało, że kolejne uderzenia zostały zadane drewnianym trzonkiem, a następnie pięścią. Z uwagi właśnie na taki szczęśliwy zbieg okoliczności pokrzywdzona nie straciła przytomności i nie zaprzestawała obrony. Oskarżony nie zaprzestawał ataku i dusił ją. Intensywność ataku, rodzaj użytego narzędzia, miejsce ugodzenia pokrzywdzonej, jej późniejsze duszenie wskazują, że oskarżony przewidywał, że może pokrzywdzoną pozbawić życia i godził się na to. Było mu to obojętne bo dążył do zdobycia mienia J. C..

Atak na pokrzywdzonych P. oprócz tego, że był w zamiarze ewentualnym pozbawienia ich życia, był nadto w zamiarze nagłym, raptownym. W doktrynie wyróżnia się kilka istotnych warunków, by uznać działanie sprawców takich czynów za popełnione w zamiarze nagłym. Po pierwsze musi pojawić się nieprzewidziany, zaskakujący sprawcę bodziec, który uniemożliwia mu namysł, po drugie – musi nastąpić natychmiastowa reakcja tego sprawcy na bodziec, musi on

przystąpić bezzwłocznie do działania. Po trzecie, musi on mieć drastycznie ograniczony czas decyzji i to nie dlatego, że nie chce on przemyśleć sytuacji, lecz, że uczynić tego nie może. W końcu musi być w subiektywnie dla siebie trudnej sytuacji. Wszystkie powyższe czynniki zaistniały w przypadku zdarzeń w dniu 10 kwietnia 2017r. W swojej nieruchomości niespodziewanie pojawili się bracia P., zastali tam oskarżonego, który wcześniej kilkakrotnie do niej się włamywał, podjęli decyzję o jego zatrzymaniu, a on za wszelką cenę chciał uciec. Niewątpliwie oskarżony musiał czuć się w trudnej dla siebie sytuacji – jak każdy przestępca ujęty w miejscu popełnienia przestępstw. Nie zmienia to faktu, że oskarżony podjął decyzję ucieczki za wszelką cenę. Ucieczki nawet za cenę życia zatrzymujących go mężczyzn. Użył do tego celu noża i obu mężczyzn ugodził z siłą i w miejsce, gdzie znajdują się narządy kluczowe dla życia. Oskarżony używając noża i godząc w jamę brzuszną przewidywał i godził się z tym, że mężczyźni ci mogą zginąć. Nie wymaga to specjalnych wiadomości, jest to wiedza powszechna, że osoba uderzona nożem w brzuch może ponieść śmierć. W realiach niniejszej sprawy tylko szybka pomoc medyczna uratowała obu pokrzywdzonych. Jak wynika z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, gdyby nie ta pomoc pokrzywdzeni w przeciągu kilkunastu minut, by się wykrawili. Tym samym i w tym zakresie apelacja obrońcy oskarżonych jest bezzasadna.

Apelacja ta zawiera wnioski co do wymiaru orzeczonych kar pozbawienia wolności na wypadek uwzględnienia wniosków co do kwalifikacji prawnej czynów oskarżonego. Taka sytuacja nie nastąpiła i w ocenie Sądu Apelacyjnego kary orzeczone oskarżonemu uwzględniły wszystkie okoliczności zarówno podmiotowe jak i przedmiotowe. W szczególności przez Sąd orzekający została uwzględniona uprzednia karalność oskarżonego, sposób jego życia, wielość popełnionych przestępstw w stosunkowo krótkim czasie, użycie niebezpiecznych, groźnych – przez sposób posłużenia się- przedmiotów. Całokształt tych okoliczności pozwala określić, iż orzeczone kary jednostkowe jak i kara łączna są karami sprawiedliwymi, współmiernymi do stopnia winy oskarżonego.

Orzeczenie o kosztach pomocy prawnej świadczonej M. M. znajduje swoje oparcie w art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 16, poz. 124 z p. zm.) i § 2, § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 2 pkt. 5 oraz § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 18 października 2016 roku, Dz.U.2016.1714).

Podstawę rozstrzygnięcia o wydatkach poniesionych w postępowaniu odwoławczym stanowił przepis art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych tekst jednolity Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z p.zm.), albowiem sytuacja osobista oskarżonego i jego stan majątkowym za tym przemawia.

SSA Barbara Krameris SSA Stanisław Rączkowski SSO(del.do SA) Mariusz Wiązek